

Dete zastala na mieste, kde sa chodník rozdeľoval, a hľadela vôkol seba. „Heidi,“ zavolala. Nedostala odpoveď. No neďaleko od nej ležalo na zemi niečo červené. Dete podišla bližšie a uvidela teplý vlniak, ktorý ráno ovinula Heidi okolo pliec. Dete sa nechcelo všetko niešť, a tak ráno neteri obliekla všetky jej veci jednu na druhú, veď ich nebolo veľa. Zdvihla vlniak a šla ďalej. Zatiaľ čo našla na kraji chodníka najprv Heidinu nedeľnú sukničku, potom aj tú starú poplátanú, ktorú dievča nosilo vo všedný deň, a o kúsok ďalej cestou do vrchu ešte aj nové topánky, ktoré dievčaťu kúpila. Potom sa v lese rozvidnelo a Dete konečne uvidela Heidi, ako stojí bosá a len v tenkej košíľke uprostred kozieho stáda.

Pokiaľ si Heidi pamätala, vždy bývala u tety v komôrke v kúpeľnom mestečku Ragaz, kde Dete pracovala ako slúžka. Každý večer túžobne hľadela na hory, keď už údolie ležalo v tieni a len horské pasienky a končiare hôr ešte žiarili vo svetle zapadajúceho slnka. No nikdy sa nedostala ďalej ako do Rofelsu, odkiaľ Dete pochádzala a kde mala rodinu. Tam sa Heidi spriatelila s pastierom kôz Petrom. Každé ráno vzal od dedinčanov kozy, aby ich vyhnal na pašu, a večer ich znova priviedol späť. Rozprával jej o horských pasienkoch, kde rastie tisíc krásnych kvetov a kde je taký priehľadný vzduch, že by človek uveril, že za bieleho dňa vidí hviezdy.

Už dolu Heidi počula, ako v diaľke kozám zvoní spiežovce, a aby Petra dobehla, šla tak rýchlo, ako sa len dalo. Vo všetkých tých veciach jej pritom bolo čoraz horúcejšie, a tak si ich jednu za

druhou vyzliekala, kým sa necítila tak ľahko a slobodne ako samotné kozy. Pri dome, kde Peter býval, ho konečne dobehla. Práve trochu odpočíval, aby sa s kozami mohol vybrať celkom nahor. Brigitte, jeho mama, mu priniesla misku s vodou a privítala aj Heidi a Dete, ktorá vychádzala z lesa. „Dáte si dúšok vody?“ spýtala sa. „Nič iné v dome nie je.“

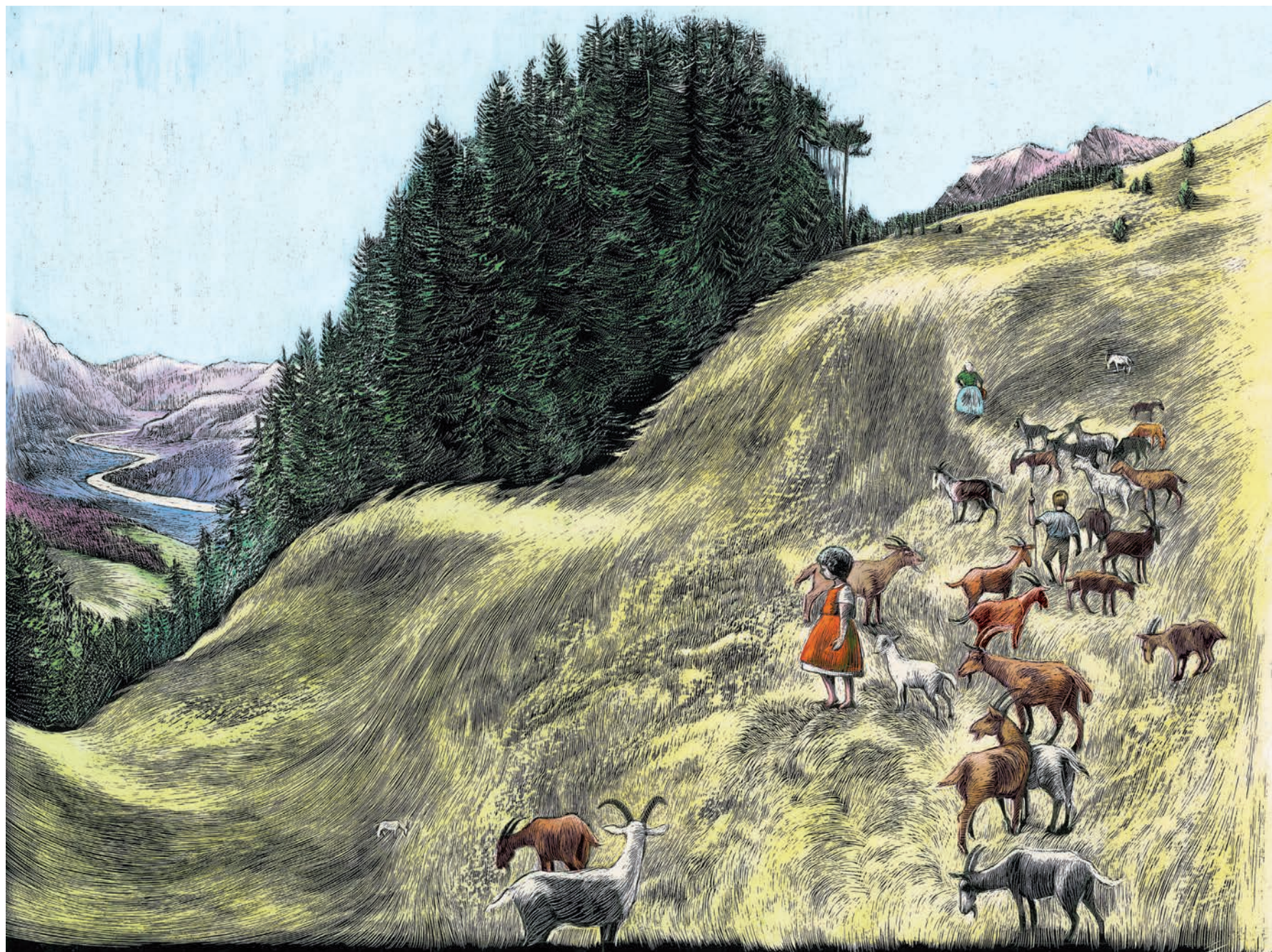
Dete si sadla na lavičku pri drevenici, vyzula sa a trela si boľavé nohy. „Kto je to dieťa a kam si sa s ním vybrala tak zavčas ráno?“ spýtala sa Brigitte. „Heidi je moje krstňa,“ povedala Dete. „Je to vnučka ujka z pasienka.“ Brigitte prikývla a tvár jej zosmutnela. Počula o Heidi a vedela, že pred štyrmi rokmi jej zomrel pri nehode otec a krátko nato od žiaľu aj mama. Dete povedala, že sa starala o Heidi štyri roky, no teraz si našla dobré miesto vo Frankfurtu a tam si dieťa nemôže zobráť. Teraz sa jednoducho on musí postarať ujku z pasienka.

„Čože? Chceš nechať to úbohé dievča u ujky z pasienka?“ povedala Brigitte. „Veď vieš, aký je. Celý rok býva hore na pasienku, s nikým neprehovorí ani slovo a v dedine sa ukáže len vtedy, keď niečo potrebuje.“

„Je to jeho starý otec,“ povedala Dete so vzdorom v hlase. „Dieťaťu určite neublíži.“ Ako to povedala, znova sa rýchlo obula a vstala. Keď odchádzala, počula, ako Brigitte vraví: „Úbohé dieťa. Toho starého chlapa sa bude báť.“

„Heidi, poď už,“ zavolala Dete, „musíme ísť ďalej. Nemám čas celý deň.“

Petrova drevenica stála na polceste medzi dedinou a horským pasienkom, no Heidi sa teraz stúpalo do vrchu ľahko, lebo už nemala na sebe teplé veci. Hneď predbehla Dete a šla celkom sama. Chodník sa vinul čoraz ďalej do výšky, a keď sa v lese niekedy rozvidnelo, bolo v údolí vidno Ragaz. Odtiaľto zhora vyzerali veľké mestské hotely a kúpele ako hračka a Rýn sa jahal ako tenký drôt. Na protiľahlej strane údolia Heidi uvidela Sivé rohy, Čierne rohy a Pizol, ktoré jej vždy pripadali také obrovské. Teraz mala pocit, že sa stačí načiahnuť a prstami sa dotkne zasnežených končiarov.

Asi po hodine prišla Heidi na veľkú lesnú lúku. Tam si sadla na trávnu, aby počkala na Dete, lebo sa predsa len starého otca trochu bála, hoci ho ešte nikdy nevidela, ale už o ňom kadečo počula. Tráva bola ešte vlhká od rosy a všade bzučali veľké chrobáky a muchy, ktoré sa ligotali ako drahé kamene. Po chvíli sa Heidi už nechcelo ďalej čakať, vyskočila a šla priamo ku kolibe na hornom konci lesnej lúky. Sedel tam starý muž s bielou bradou, ktorý fajčil fajku a pokojne sa pozeral na dieťa. Heidi zastala pred ním, podala mu ruku a povedala: „Dobrý deň, starý otec.“

„A toto má byť čo?“ zamrmľal starec. Medzitým prišla ku kolibe aj celkom zadychčaná Dete a povedala: „Dobrý deň, ujko. Priviedla som ti vnučku.“ – „Aha,“ povedal ujko z pasienka. Keď ďalej mlčal, Dete dodala: „Nemôžem ju už ďalej opatrovať. Musím ísť do Frankfurtu.“ – „Čo budem robiť s dieťaťom tu hore?“ povedal ujko z pasienka. Dete pokrčila plecami: „Jednoducho je to

tak. Nedá sa to zmeniť. Rob si s ním, čo chceš.“ A skôr ako ujko z pasienka stihol ešte niečo dodať, hodila na zem Heidine veci a hneď sa vybrala na cestu dolu vrchom. „Zmizni!“ zavolať za ňou ujko z pasienka. „A tu hore sa už viac neukáž.“

Čoskoro po Dete prišiel ku kolibe pastier Peter. Keď zbadal, že je tu dusno, celkom potichu vzal dve kozy z chlieva starého otca a rýchlo odišiel hore vrchom smerom k horským pasienkom.

Ujko z pasienka si bez slova znova sadol na lavičku a fajčil fajku. Heidi sa naňho chvíľu pozerala a potom začala spoznávať miesto, kde odteraz bude bývať. Nakukla do prázdneho kozieho chlieva a do koliby, ktorá mala len jednu veľkú miestnosť. Okenice boli zavreté a dnu bolo šero. Páchlo tam dymom a bolo tam chladnejšie ako vonku na teplom júnovom slnku. Až po istom čase mohla Heidi rozoznať predmety, ktoré sa povalovali na zemi vo veľkom neporiadku. Keby vo veľkom ohnisku ešte trochu netlela pahreba, tak by človek uveril, že dnu celé roky nikto nebol.

Heidi vyliezla na lavicu stojacu pozdĺž steny, otvorila okenice a do tmavého obydľia vošiel slnečný lúč, ktorý vo vzduchu roz-tancoval prach.